

ikke at faa de heldige Bestemmelser, som jeg trods alt mener, der findes i Forslaget for Øresunds og Kattegats Vedkomende.

Til Slutning skal jeg bemærke, at naar det ærede Medlem for Helsingør mente, at det var hensigtsmæssigt først at forhandle med Fiskerne ved Øresund og Kattegat om, hvorvidt de ønskede disse Bestemmelser, saa gentager jeg her, hvad jeg ganske kortelig omtalte før, at Fiskeriforeningerne for Dragør, Kastrup, København, Skovshoved og Taarbæk ved et Fællesmøde have udtalt deres Tilslutning til og Tilfredshed med de her indførte Bestemmelser. Og det er dog hovedsagelig disse Foreninger, der faa Gavn af eller, som det ærede Medlem mener, Tab ved disse Bestemmelser. Naar det er Tilfældet, har man trods alt, hvad der kan siges for eller imod Forslaget, dog ved at fremsætte det imødekommet et, om jeg saa maa sige, fra de paagældende Fiskere fremsat Ønske.

Som sagt, de Indvendinger, der ere fremkomne imod Forslaget, have ikke overbevist mig om, at det er uheldigt at vedtage det, og jeg maa fremdeles anbefale det til Fremme her i Tinget.

Christian Rasmussen: Jeg skal ikke nægte, at det gør mig overordentlig ondt, at mine Udtalelser ikke have gjort noget Indtryk paa det ærede Medlem for Ærø (Frederiksen). Jeg var ganske vis paa, at de vilde have gjort et aldeles overvældende Indtryk paa ham. Naar det ikke er Tilfældet, véd jeg ikke, om Skylden er min, eller om det ikke maaske ligger i, at det ærede Medlem overhovedet er uimodtageligt for Indtryk fra anden Side. Det kunde tænkes, at noget saadant var Tilfældet. Nu har jeg ikke ved mine Udtalelser kunnet gøre Indtryk paa det ærede Medlem, og derved er jo intet at gøre.

Jeg synes heller ikke at have gjort Indtryk paa den højtærede Minister; han holdt sig fuldstændig til, hvad hans saakaldte sagkyndige have sagt, og mente, at det var det eneste saliggørende. Dertil er jo naturligvis ikke noget at sige. Det vilde maaske være vanskeligt for den højtærede Minister at rette sig efter andre end dem, han nu til enhver Tid har som sagkyndige. Men der kunde maaske være Anledning til at sige til den højtærede Minister: Saa giv de nuværende sagkyndige deres Afsked og se at faa nogle andre, der følge noget bedre med Tiden. Naa, derved er jo intet at gøre i dette Øjeblik.

Naar imidlertid forskellige Talere, deriblandt ogsaa den højtærede Minister, synes at mene, at jeg i det hele er en Modstander af Forslaget, er dette jo urigtigt. Jeg har jo i min første Udtalelse sagt, at det var muligt, at det var den rigtige Vej at gaa, men jeg vidste intet derom, og jeg mener dog, at vi, der skulle stemme om disse Forslag, have Krav paa at faa at vide, hvad det er, vi gaa med til, hvad det er, vi inlade os paa at stemme for. Jeg synes ikke, at fordi den højtærede Minister nu har nogle sagkyndige at støtte sig til, vi andre saa skulde føle os fuldstændigt bundne deraf og ikke skulde kunne forlange at faa Sagen nøjere oplyst, saaledes at vi ogsaa med den Sagkundskab, der overhovedet kan erhverves som Rigsdagsmand, kunde stemme for eller imod det foreliggende Forslag. Det mener jeg, vi havde Krav paa. Det er det, der har dikteret mig mine Udtalelser mod Forslaget, og som har gjort, at jeg har maattet stille mig noget imod de Lovpræsentationer af det, der fra forskellige Sider ere komne frem. Jeg har tilladt mig at vise Skyggesiderne ved det, og at disse Skyggesider ere til Stede, er aldeles uimodsigeligt.

Den højtærede Minister sagde, at mine Indvendinger havde ikke rokket ved Forslaget. Han nævnedes nogle af mine Indvendinger, men han glemte min Hovedindvending, nemlig den, hvilke Konsekvenser der vilde flyde af, at vi vedtog det foreliggende Forslag. Det kom den højtærede Minister slet ikke ind paa; det forekommer mig dog, at der ligger en ikke saa ganske ringe Begrundelse for, at man bør søge at faa oplyst Forslaget noget nærmere, end det er oplyst gennem de Bemærkninger, der faldt derom fra den højtærede Ministers Side. Det kan jo godt være, at den højtærede Minister sidder inde med Oplysninger, som, naar vi faa dem klarede i Udvalget, kunne føre til, at vi komme paa det rene med, at der ikke er nogen Anledning for os til at standse Forslaget. Det er meget muligt, at det vil gaa saaledes, og derfor synes jeg, at min Udtalelse om, at Sagen bør prøves i et Udvalg, og at den bør vente med at blive behandlet, til Saltvandsfiskeriloven er færdig, er overordentlig vel begrundet.

Det ærede Medlem for Ærø (Frederiksen) udtalte, at jeg ikke havde Ret, naar jeg sagde, at § 12, 4de Stykke, i Saltvandsfiskeriloven vilde komme i Strid med Konventionen. Der maa det ærede Medlem sikkert se forkert, thi denne Bestemmelse